

Liefste vuilnisophalers,

Het is donderdagochtend, het huisvuil wacht op jullie en ik sta ernaast, te doen alsof ik niet op jullie wacht. Maar dat doe ik dus wel, om jullie werk nog eens goed te kunnen bekijken voor ik dit schrijf. De chauffeur in de vrachtwagen knikt glimlachend naar me en jij die mijn papier optilt zegt 'Hallo', we zeggen het samen. Nu het te laat is bedenk ik dat ik dat papier en karton toch wat handiger op elkaar had kunnen stapelen, ik zal er in het vervolg nog beter op letten.

En na deze eerste paragraaf wurmt een tweede Ivago-vuilniswagen zich in de smalle Gentbrugse straat waar ik woon en ga ik nog eens onnadrukkelijk observeren. Ja, het is zoals ik verwachtte, zoals ik het altijd heb ervaren: weer wordt er als vanzelfsprekend gegroet. Ik kijk naar jullie ruggen als jullie achterop staan - iets wat me als kind enorm fascineerde, dat heldhaftige staan, achterop een rijdende wagen - naast het mechanische monster dat verslindt wat wij zo snel mogelijk uit de weg willen hebben. Onzekippenkarkassensigarettenpeuken-gebrokenspeeldgoedvetteservettenpluisenstofzuigerstof. Ik vind het een gekke gedachte dat jullie zelf thuis ook vuilniszakken vullen en die dan zelf weer ophalen.

Is het naïef om te denken dat alle vuilnisophalers aardige mensen zijn? Toen ik zestien was had ik even een vriendje met een hanenkam die als vuilnisophaler werkte. Verder dan een kus en handjes vasthouden zijn we nooit gekomen, maar ik herinner me tot op de dag van vandaag zijn tederheid - misschien kleurt dat mijn blik op jullie allemaal. Toch heb ik ons beperkte contact gedurende al die jaren geen enkele keer als onaangenaam ervaren. Een keer liep ik een van jullie - heel cliché - in peignoir achterna met een volle glasbak na een feestje. Glimlachend werd ik tegemoet gelopen, als in een strandscène in een film, bij een ondergaande zon. Wat een schitterend begin van de dag. Maar ik beloof ook het glas volgende keer op tijd buiten te zetten.

Ik herinner me jullie stakingen in 2015, 2018 en 2019. Wie jullie als vanzelfsprekend beschouwt, wie geen rekening met jullie houdt bij het wegwerpen, of bij het stemmen, moet daar maar eens aan terugdenken: hoe we jullie missen als jullie er even niet zijn. In onze straat zetten we de zakken toen weer binnen, maar dat was niet overal het geval. Zonder jullie gaat de verloedering snel. En jullie zijn hoe dan ook weer degenen die er een einde aan maken.

Bij een van de stakingen was het er jullie om te doen dat het uur minder werken bij temperaturen vanaf dertig graden moest worden gerespecteerd. Vuilnis ophalen tijdens een hittegolf, bij vrieskou, in de regen, omgeven door stank en lawaai, de inspanningen die jullie lichamen geven. En dat jullie vriendelijkheid het desondanks van de vermoeidheid wint. Het is goed dat jullie nu en dan het werk neerleggen als jullie niet op waarde worden geschat. Ik vind dat jullie loon hoger zou moeten zijn dan het gemiddelde.

Weet dat ik niet de enige ben die een groot respect voor jullie voelt. Toen ik aan enkele mensen vertelde dat ik jullie deze brief zou schrijven, klonk een unaniem ‘Terecht!’. Jullie zijn essentieel voor ons allen. Wellicht zeggen we het te weinig: dank u.

steun.verb(l)ind

Hartelijke groeten,
Annelies Verbeke